

Hinchliffe je znan že iz vojne. Leta 1917 so mu Nemci na francoski fronti poškodovali letalo, da je padel na tla, se težko ranil in izgubil eno oko. Tekom vojne je Hinchliffe obvladal devet sovražnih letal in dva balona.

Poročen je z neko Nizozemko, ki ga je osrečila z enim otrokom. Ko je šinila v svet vest, da je kapitan Hinchliffe odletel proti gadu, so se tisoči in tisoči vprašali: «Ali se mu bo posrečilo? Ali mu bo sreča mila?» Ni čudno, če so se tako vpraševali, saj so že mnogi plačali takšno drznost s svojim življenjem.

Prva dva ki sta se odpravila, da preletita Atlantski ocean od vzhoda proti zahodu, sta bila — kakor se bodo čitatelji še spominjali — Francoza Nungesser in Cohl. Odletela sta iz Pariza in potem ni bilo od njih nobenega glasu več. Drugi poizkus, da bi v nasprotnem smislu preletel Lindberghovo pti. je izvršil angleški polkovnik Minkin v družbi kapetana Hamiltona in princezinje Lo-

wenstein-Wertheim 31. avgusta pr. leta, štiri mesece po prvem francoskem poskusu; vsi trije so utonili v valovih oceana. Kot tretja sta se odpravila v letališča Le Bourget pri Parizu letalca Givon in Corbu dne 1. septembra 1927, a vrnila sta se kmalu, ker niso bile vremenske prilike ugodne. Nič večji uspeh niso imeli nemška letalca Loose in Starke z letalom «Europa» in Mac Intosh ter Hinkler, Angleža, z letalom «Princozinja Xenia».

Eksekucije v Meksiku

MEKSIKO, 15. Nekaj katoliških duhovnikov in pet drugih oseb, ki so bili obdolženi, da so se udeležili vstaje proti Callesu, so bili danes usmrčeni.

Mednarodna razstava tiska

BERLIN, 15. Na mednarodni razstavi tiska za l. 1928 bo pruska vlada pripravila poseben oddelek, ki bo ilustriral odnose med državo in tiskom v preteklosti in sedanjosti.

posrečilo omejitvi požar in ga po dvournem naporu delu docela pogasiti.

Požar je povzročil v hiši, v kateri stanuje mnogo družin, velik strah in zmedo. V bojazni, da bi se požar ugnel razširiti na celo poslopje, so ljudje hiteli reševati iz stanovanj svoja imovina. Šele gasilci so jih prepričali, da ne preti poslopju nikake nevarnosti, narkar je bil vzpostavljen mir.

O vzkrokih požara ni znano nič gotovega. Nekaj delavcev, ki je tedaj v delavnici kuhlal kile, je povedal, da je med delom zapazil, kako je v bližnjem kotu, kjer je bilo nakupičeno oblanje, nenadoma buknil kvišku plamen. Ker je bil mož tedaj sam v delavnici in ni imel vode pri rokah, ni mogel pogasiti ognja, ki se je širil z bliskovito naglico.

Škoda, ki jo je povzročil požar, ni še ugotovljena, a je brez dvoma precejšnja, ker je bilo uničenega precej pohištva.

Grda priredba iztirjevalca

Včeraj okoli poldneva so ljudje našli na stopnicah hiše št. 20 v ulici Giorgio Galati nezvesto mlado žensko. Nekdo od navzočih je poskrbel, da je prihitel na lice mesta zdravnik resilne postaje, kateremu se je kmalu posrečilo obuditi mladenko, ki ni imela nobene vidne poškodbe, k zavesti. Ko je prišla k sebi, je mladenka — 20-letna iztirjevalka računov Lina Pinski, stanujoča v ulici Torricelli št. 7 — vsa prepadena ugovarila, da ji je zmanjkala usnjata listnica, v kateri je imela spravljene zneske okoli 9000 lir, ki ga je izterjala pri raznih trvdkah. Očitno ji je medtem, ko je ležala nezvesta na stopnicah, — obšla jo je namreč hipna slabost — nekdo izmaknil listnico.

O dogodku je bila obveščena policija, ki je uvedla tozadevno preiskavo.

Zasačena zlikovca

Predprekto noč okoli 2. ure sta dva orožnika, ki sta vršila nadzorovalno službo v ulici S. Michele, začela čuden ropot, kakor da bi nekdo drgnil po kakem kovinskem predmetu. Orožnika sta se potihoma približala mestu, odkoder se je razlegel ropot, in ko sta dospela v bližino hiše št. 14, sta zapazila dva moška, ki sta rezala jekleni zastor pred vratmi tamonje trgovine. Ko sta možakarja zapazila orožnika, sta takoj opustila «delo» in skušala zbežati. Toda bilo je prepozno, kajti proti njima sta bila že naperjena dva revolverja, ki sta ju nemo svarila, da bi bil vsak poskus upora zaman. Zatosi ta se ušla v svojo usodo in se pustila brez vsakega odpora vkleniti. Orožnika ta pobrala razno vlomsko orodje, ki sta ga ptička spustila na tla pred trgovino, nato sta odvedla aretiranca na orožniško postajo v ulici P. Besenhi. Tam sta bila zlikovca — 28-letni Fran Jasbitz in 30-letni Fran Fragiaco, oba brez stalnega bivališča — zasiljena, včeraj zjutraj pa sta bila odvedena v zapor v ulici Coroneo.

Nezgođe pri delu

Med delom v neki mehanični mizarški delavnici v ulici Apiani je 20-letna delavka Marieta Brundula, stanujoča v Rojanu - Scala Santa št. 361, včeraj predpoldne prišla po nesreči z desno roko med zobata kolesa električnega obilca, ki so ji hudo razmesarila kazenec. Dohila je prvo pomoč v mestni bolnišnici, narkar je bila propuščena domači negi. Zdraviti se bo morala kake tri tedne.

Vesti z Goriškega

Goriška mestne vesti

Monsignor dr. Josip Ličan

Je v sredo popoldne nevarno zbolel. Zadel ga je kap po nekem razburiljem razgovoru. Blagemu bolniku želimo skorajšnjega ozdravljenja.

Gozdna nesreča

Zelo težka nesreča se je zgodila včeraj v trnovskem gozdu v bližini «Erjavceva», ki je skupina hiš, katere spadajo pod Trnovo pri Gorici. Na nekega Jožefa Plesničarja,

starega 41 let, se je pri delu podrla drevo ter mu prebilo črepijo. Zeleni krič ga je prepejal v goriško bolnišnico, kjer se ranjenec nahaja v precej toplem stanju.

Goriška porota

Ropar pred goriškim porotnim sodiščem

Včeraj zjutraj se je pričelo v Gorici izredno zasedanje goriške porote. Vrhila se je porotna razprava proti Evgeniju Drofeniku, staremu 25 let, iz Rogoške Slatine v Jugoslaviji. Obtožen je bil ropa.

Točno ob devetih vstopijo v dvorano predsednik cav. uff. Ferri, državni pravnik cav. uff. Tripiani, zapisnikar Abruzzese ter obtožbeni zagovornik dr. Pagliola. Tako nato veli predsednik, naj se pripelje obtoženec Drofenik. V spremstvu enega orožnika ga zaprejo v železno kletko. Obtoženec je srednje postave, oblečen dovolj dostojno, ter ni videti posebno razburjen. Le tu pa tam zabodi njegovo svetlikajoče se oko po porotni dvorani med zbrane porotnike, nato dalje v avlo, kjer se je zbralo še precej radovednega občinstva. — Predsednik porotnega sodišča prečita opravičila odsotnih porotnikov, jih presodi in nato opravičljive opraviči, dva porotnika pa kaznuje vsakega na 500 lir globe, ker se nista javila. Ko s tem konča, se obrne do obtoženca, da potrdi svoje osebne podatke, ki jih je navedel. Obtoženec priklima z glavo in potrdi. Predsednik nato razloži porotnikom, za kaj gre v pričujoči razpravi, in pravi, kot stoji v obtožnici, da je Evgen Drofenik, od neznanega očeta in matere Marije Drofenik, rojen v Trstu in stanujoč v Rogoški Slatini, neporočen ter brez vsake domovine, zaprt že od 1. julija 1927 v goriških ječah, obtožen, da se je 10. januarja leta 1927 v Brestovici na Krasu spazil skozi okno v hišo Frančiške Ferfolje iz Brestovice, pobral večjo vsoto denarja in veliko vrednostnih predmetov in skupni vrednosti 2000 lir, bil nato od imenovane Frančiške zasačen, narkar ji je grozil z dvema samokresoma, da mora molčati. To se je zgodilo okrog poldne. Ropar je nato zbežal s kolesom, ki pa tudi ni bilo njegovo, a ga je moral pustiti sredi ceste, ker so mu ljudje v tamošnji okolici zagradili pot. Zbežal je nato preko hriba proti Trzinu. Več mesecev nato pa so Drofenika, ki je v Opatjensku izvršil tatvino v škodo nekega Franca Ferletiča, prišli in tam je tudi priznal zločin, storjen napram Ferfolji, tajil pa je, da bi ji bil grozil s samokresom.

Ko je predsednik porotnikom razložil zadevo, glede katere naj bi se sodilo, so ti prisegli. Kaj pravi obtoženec. Preds.: «Drofenik, ste bili že kdaj kaznovani?» Obtoženec odločno: «Nikdar, gopod predsednik!» Preds.: «Se mi zdi, da imate kratek spomin! Tukaj vidim, da ste bil že osemkrat kaznovan!» Obto.: «Kako je to mogoče, gopod predsednik?» «Da, na tržškem sodišču radi tatvine in podobnega, od vojaškega sodišča v Trstu radi dezertacije, od vojaškega sodišča v Bologni radi tatvine. In v zadnjem času v Gorici, radi tatvine v Opatjensku, na 2 leti.» «Kako je mogoče, kot vojak, če sem pa vojaštvo odslužil v Jugoslaviji?» Drž. pravnik razloži zadevo, češ da je sprva vprašal za kazenski list v inozemstvo, od koder je prišel odgovor, da obtoženec ni bil še kaznovan; ker pa je bil obtoženec rojen v Trstu in iz dokumentov ni razvidno, da bi kdaj proslil za tuje državljanstvo, je on pobrskal tudi pri sodniški oblasti v Trstu, ki pa je sporočila, da je bil Drofenik že osemkrat kaznovan.

Preds.: «No, povejte, kako ste kradel v Brestovici?» Obto.: «Prišel sem brez dela iz Trsta. Že dva dni nisem bil jedel. Denarja nisem imel, da bi si kaj kupil, zato sem se odločil... in kradel.»

Kaj pravi obtoženec.

Preds.: «Drofenik, ste bili že kdaj kaznovani?» Obtoženec odločno: «Nikdar, gopod predsednik!»

Preds.: «Se mi zdi, da imate kratek spomin! Tukaj vidim, da ste bil že osemkrat kaznovan!» Obto.: «Kako je to mogoče, gopod predsednik?»

«Da, na tržškem sodišču radi tatvine in podobnega, od vojaškega sodišča v Trstu radi dezertacije, od vojaškega sodišča v Bologni radi tatvine. In v zadnjem času v Gorici, radi tatvine v Opatjensku, na 2 leti.»

«Kako je mogoče, kot vojak, če sem pa vojaštvo odslužil v Jugoslaviji?»

Drž. pravnik razloži zadevo, češ da je sprva vprašal za kazenski list v inozemstvo, od koder je prišel odgovor, da obtoženec ni bil še kaznovan; ker pa je bil obtoženec rojen v Trstu in iz dokumentov ni razvidno, da bi kdaj proslil za tuje državljanstvo, je on pobrskal tudi pri sodniški oblasti v Trstu, ki pa je sporočila, da je bil Drofenik že osemkrat kaznovan.

Preds.: «No, povejte, kako ste kradel v Brestovici?»

Obto.: «Prišel sem brez dela iz Trsta. Že dva dni nisem bil jedel. Denarja nisem imel, da bi si kaj kupil, zato sem se odločil... in kradel.»

«Kolo, ki ste ga imeli s seboj, je bilo vaše?»

«Ne — posodil mi ga je neki prijatelj.»

«Ko ste se spazili v hišo, kaj ste pobrali?»

«Vzel sem 550 lir denarja, pobral več prstanov, verižic, rokavice in samokrese!»

«Da, samokrese!»

Obtoženec pripoveduje nato, da je — ko je zapazil Ferfoljo — zlozel spet skozi okno iz sobe na vrt. V eni roki je nosil pokradene stvari, v eni pa samokres. Pri skoku skozi okno, je moral pač držati roko nekoliko naprej, na ta način pa si je Ferfolja mislila, da je nameril nanjo samokres, in se je ustrašila. Pa ni imel namena groziti ji, rekel je samo, naj molči.

Preds.: «Ona pa pravi, da je zahtevala od vas nazaj ukradene stvari. Vi pa da ste ji odgovorili: «Mesto tega, ti bom dal dva strela iz samokresa.» Trdi tudi, da ste nosili dva samokresa. Ali je res to?»

«Nič ni res, gopod predsednik!» «In takrat, ko ste bili v Opatjensku, ste tudi tudi kradli, ker ste bili lačni?»

«Tudi takrat sem bil brez dela.» «Kadar ste torej brez dela, kradete. Pa ste tak orjak, da bi lahko delali!»

Priče.

Prva pride Frančiška Ferfolja, roj. Pahor, stara 25 let, iz Brestovice. Pripoveduje, da je usodnega dne opoldne le za hip šla k neki svoji sosedu, da bi jo vprašala, če ji je prinesla iz Tržica naročena zdravila. Ko se je čez nekaj minut vrnila domov, je zapazila skozi odprto okno v sobi tujeja človeka. Tako si je predstavljala, kaj je moral to pomeniti. Zato je hitro skušala zapreti vrata. Tat pa je to takoj zapazil in se v tistem hipu skozi sklozi okno na vrt. Ona je pričela vpiti in zahtevala, naj ji vrne ukradene reči. On pa ji je nastavljal en samokres na čelo, drugega pa niže ter ji velel, naj molči. Nato je stekel proč, toda vedno je še meril nazaj s samokresom v njo. Ona se je zelo prestrašila, zlasti, ker je imela v naročju otroka. Tat je nato zagrabil za kolo in zbežal. Nato pa se je pričel za njim lov.

Preds.: «Drofenik trdi, da je ukradel v vaši sobi samokres in da je nosil samo enega. Kaj pravite k temu?»

Ferfolja, ki edina izmed prič govori slovensko: «V naši hiši nismo imeli nikdar samokresa, imamo pa dve puški! Da je nosil dvoje samokresov, pa se prav dobro spominjam!»

«Kaj vam je ropar vse odnesel?» «507 lir, zlato uro in verižico, eno zlato obratnico in eno srebrno, tri zlate prstane, zlate uhane, en par usnatih rokavic in žepno električno svetilko.»

Predsednik je nato poklical Ferfoljo k kletki, v kateri je tičal obtoženec — ter ji rekel, naj v pričjo njega izreče, da ni mogel ukrasti samokresa v njih hiši, ker ga niso imeli.

«Da, ukradel sem ga! Bojite se priznati, da ste imeli samokres doma, ker ga niste imeli naznanjenega. Sicer pa govorite sedaj lahko, kar hočete, ker si ne morem pomagati!»

Andrej Ferfolja, star 55 let, pripoveduje, da je slišal, kako je njegova sinah vsa trepetajoča klicala na pomoč. Stekel je k njej, vprašal, kaj je, nato pa jo je udaril za tatom. Priča Karla Cigoj pove, kako je videla tatu, ki je bežal s kolesom. Tudi delavci na njihovem polju so to videli in jo mahili za njim. Pa ga niso ujeli. Istotako je pričal Franc Semolič, star 75 let, teklen za tatom.

Predsednik prečita nato razsodbo goriškega tribunala, ki je kaznovala Drofenika radi tatvine v Opatjensku, izvršene na škodo nekega Franca Ferletiča, kateremu je tat pobral 80 lir kolo v vrednosti 400 lir in ostale drobnarije, vredne 600 lir — na 2 leti ječe. Nato se je razprava prenesla na popoldanske ure.

Popoldne se je razprava nadaljevala. Po govorih drž. pravdnika in zagovornika je sodni dvor izrekel razsodbo, glasom katere je Drofenik obsojen na 8 let in 5 me-

secev ter 17 dni ječe ter na 150 tih 600 lir globe, na povrnitev stroškov itd. Vrh tega na 3 leta posebnega nadzorstva ter na izključitev iz javnih služb.

IDRIJA

Smrtina kosa. - Vreme. - Korijera.

Zopet je posegla smrtina kosa v naše vrste in to pot odnesla življenje mlademu, 19-letnemu Matku Trok. Se predzadnje nedelje je bil zdrav, danes je že pokopan. Vnela se mu je mrena v možganih, pričelo se mu je mešati in v teku petih dni je umrl. Bil je priden in nadarjen dečko. Baš sedaj bi se bil imel izučiti v elektrarni Kogovšek, pa ga je smrt pobrala. Imel je krasen pogreb. Fanje in dekleta so nosili osem vencev. Fanci so zapeli pred hišo in na pokopališču. — Večni mu pokoj! Družini naše sožalje!

Pred nekaj dnevi smo pisali v snegu, ki pa je hitro izginil. Par dni nato je zopet začel naletavati, tako da ga imamo zopet precej. Kaže, da bo marec zelo slab. Po hribih je zapadlo snega mnogo več. Tako na Vojskem en meter, v Ledinah pol metra. Da ne bi delal preveč neprihlik kasneje, ko se pri nas prične delo na polju!

Radi preoblinega snega v ponedeljek in v torek ni mogla korijera čez Crnivrh. Tudi korijera iz Sv. Lucije ni mogla voziti v ponedeljek. Blizu Sp. Idrije je bil utrgal precej velik usad zemlje. Kmalu pa so cesto popravili in danes je vse v redu — za silo. Vsekakor se vidi, da je treba temeljitega popravila prav kmalu. Po mestu imamo velike «bruljce» in blato. Včasih je dala občinska uprava takoj odkidati sneg, ako je zapadel. Danes pa tega ni več. Umestno pa bi bilo, da se snaženje cest zopet uredi.

DAROVI

Mesto cvetja na krsto blagopojnega g. Jurija Černe daruje obitelj F. K. L. 50 za Sol. društvo. Pokojniku blag spomin, darovalcu iskrena hvala!

POSLANO*)

IZJAVA

Podpisana izjavljam, da obžalujem, da sem z besedami in trditvami, ki sem jih napisala v pismu na g. Andreja Čok, železničarja iz Lonjerja, sedaj v Milanu, tega poslednjega razžalila, in se mu zahvaljujem, da je odstopil od kazenskega postopanja proti meni. (301)

Trst-Lonjer, 14. marca 1928.

Marija Škrinjar,

Lonjer št. 123.

*) Za članke pod tem naslovom odklanja uredništvo vsako odgovornost.

MALI OGLASI

PRODA se posestvo, primerno za rejo dveh - treh krav, s hišo, gospodarskim poslopjem in nekaj njivami. Poizve se na Kneži No. 125, pošta Podmelec. 291

DNE 12. t. m. se je zgubil na cesti med Sežano in Kobdiljem avtomobilski dinamo. Kdor ga dobi, naj naznači Jankotu Švagelj, Sanjel na Krasu. 290

UCENCA za soboslikarsko in plesarsko obrt sprejme takoj Miro Vitič, Postojna 7. 271

NADALJUJE se prodaja hišnih potrebščin v ul. Roma 21, 50% popusti. 267

ZLATARNA Albat Povh
Trst, Via Mazzini 46
kupiše krom po 1-37
Popravila in prodaja zlatarino.

Dr. SARDOČ
ZOOZDRAVNIK
TRST
VIA S. LAZZARO 23, II.

P O D L I S T E K

V. J. KRIZANOVSKA:

Pajčevina

(39)

Roman v štirih delih
Iz ruščine prevedel I. V.

DRUGI DEL.

Najlepši kras prelepega dembovskega parka je bilo veliko jezero, ki je ležalo nedaleč od hiše. Okrog njega so se dvigali slikoviti obrežni grički. Na enem izmed teh obrežnih holmcov je stala vitka in lahka kitajska hišica; iz nje je bil posebno lep pogled na jezero z zelenim otokom v sredini, ki je bil podoben cvetličnemu košku, in na visoke grajske stolpce, gledajoče skozi gosti in temno listje.

Tistega leta je bila jesen topla in jasna; vrata kitajske utice so bila na stečaj odprta in rodbini Raugvaldov in Sasunovih sta bili zbrani pri popoldanski kavi.

Vsi so se znatno izpremenili v teku desetih let po onem usodnem dnevu, ko je tajna roka umorila Jurija Mihajloviča.

Najbolj se je čas znosil nad Mihailom Petrovičem in baronom. Prvi ni imel več onega ponos-

nega in mladostnega držanja kakor prejšnje čase; brki niso več štrleli predrzno kvišku, sivi nenegovani lasje so dokazovali, da je opustil vsako upanje ugajati komu, a ob ustnih oglih sta legli ostri gubi.

Baron pa se je na zunaj postaral za trideset let; bil je ves sključen, nekdanje zdravo rdeče obličje je bilo zemljolozite barve, polno ostrih gub, a upadle oči so gledale nezaupno in zlobno. Živčni tok mu je stresal obličje, a nekdanja nadutost in samozavest se je umaknila mrzlični nervoznosti in nemiru.

Tudi generala se je postarala in odebelela; samo baronesa je ostala, kakršna je bila: mršava, plavalasa, nezmatna in naduta.

Kiti in Meli sta bili sedaj odrasli gospodični, malo privlačni, toda rdečelični, zlasti starejša, Kiti, je bila vitka, lepe postave in celo dražestna. Naslednik, Gustav, je bil čokat, rdečelični pa glavec z otroškimi in dobrušnimi obličjem.

Ko so popili kavo, se je deček odpravil s svojim vzgojiteljem na izprehod, gospodični sta se vozili s čolnom po jezeru, a general je začel brati svoj časopis. Ves čas ni izpregovoril niti besede s pastorkom, baron je tudi molčal in le poredkoma mračno pogledal Mihaila Petroviča.

Končno je vstal in s poveseno glavo ter opirajoč se ob palico šel iz utice. Mati in žena sta ga spremljali z nemirnimi pogledi, ko je težko stopajoč vlek za seboj nogo in se polagoma pomi-

kal po vijugasti stezici mimo jezera k gradu.

— Kako slab je videti Leopold. Njegov živčnik je postal močnejši, ponoči pa je slabo spal; slišala sem ga hoditi cele ure po sobi, — je pripomnila baronesa in vzdihnila.

General je pogledal izza časopisa in z zaničljivim pogledom ošinil Lojzo Francovno.

— Tako? Še vedno ne more spati? Morda pa ima tudi halucinacije? — je poizvedoval.

— Ne, hvala Bogu, o tem se ni nikdar tožil. Ne razumem, papa, čemu to vprašujete?

— Ker v podobnih patoloških slučajih preganjajo bolnike pogosto razne prikazni, posebno take, ki so tako nenadoma in tako močno oboleli kakor tvoj mož.

Matilda Ferdinandovna si je otrla solzo.

— Oh, da. Strašna bolezen, ki ga je popadla kakor strela. Ubogi Leopold! Tako zdrav je bil, močan in trden, da ne morem razumeti, odkod ta bolezen.

Obličje Mihaila Petroviča se je nakremžilo, kakor da se smeje.

— Zaradi politike je zbolel, draga, — je pripomnil suho in se zagrohotal. — Preveč se je pečal z zunanjo politiko. Njegovo neumestno sodelovanje v korist sosedov in nemožnost spraviti v sklad svoja germanska nagnjenja z dolžnostmi ruskega podanika mu je morala pretresti živce; to je zasluženo plačilo, ker je hotel sedeti na dveh stolicah. Če bi mu bila ti z mladih nog vcepila

ljubezen do dežele, ki ga je vzredila, namesto da si ga učila oboževati Bismarka, Moltkeja in Viljeme, ki se njega nič ne tičejo, bi bil bržkone zdrav še danes.

Generala in nevesta sta vzrojili:

— Ti sam si bolan, sicer bi ne govoril takih neumnosti, — je rekla Matilda Ferdinandovna in ježno pogledala moža. — V kakšni zvezi sta politika in Leopoldova bolezen? V nobeni — za vsakega človeka, ki je zdrave pameti; no ti nalašč vpletaš svojo plemensko nestrpnost v vsako družinsko zadevo; to je že nezno! Resnično, večkrat se mi zdi, kakor da slišim tvojega rajnega sina, ki je bil z vsemi neprijazen. Ze mnogo let moram prenašati tvoje posnemanje Jurija Mihajloviča; zdaj pa sem sifa poslušati pri katerikoli stvari namigovanja zaradi našega nemškega pokolenja. Da, Leopold časti znamenite ljudi dežele svojih prednikov in v tem mu dajem prav! Ti pozabljaš, da so Raugvaldi člani starodavnega germanskega rodu, katerega odrastek se je našel v baltskih pokrajinah z livonskimi vitezi. Ko se je ta linija odcepila, je praded mojega sina (mlajša linija pomeranskih Raugvaldov) privzel rusko državljanstvo samo zaradi dedščine. Jasno je, da zaradi tega ni bil nikakor dolžan, ne on, ne njegovi potomci, pozabiti svojega pokolenja in se z dušo in telesom stopiti z narodom, s katerim nima nič skupnega, ne jezika, ne vere, ne kulture, ne okusa.